

מיסמך שלא ייאמן

רומאן במיכתבים

(המשך בעמוד 31)

עוד כתב קייזמן: "מבחינת קרן השתלמות — הוא זכאי לה כרוגמת המהנדסים בדרגה 7".

כך הוצא הד"ר יעקב שפירא, רופא במיקצועו, מההסתדרות הרפואית.

ב־25 באפריל 1986 נכנס לתמונה מנכ"ל עיריית קריית ביאליק, אלכס בילגרי, וביקש לשנות את דרגתו של ד"ר יעקב שפירא לפי דרגה 7 מהנדסים, ולבטל את דירוגהרופאים שנקבע לו.

מנכ"ל העירייה התבסס על מיכתבו של משה הורוביץ, המישנה למנכ"ל משרדהבריאות, מה־14 באפריל 1986, שכוון להסתדרות הרפואית סניף חיפה, שבו כתב: "עקב פנייתם לבג"ץ של קבוצת כוגרי המגמה להיגיינה וסניטריה בכרית המועצות, הוחלט להכיר בהם כרופאים לצורכי עבודתם במעבדה, או התפקיד שהם ממלאים בפועל".

המישנה למנכ"ל, מר מוסה הורוביץ, לא ציטט נכון ולא פירש נכון את ההחלטה של בג"ץ, והמליץ להשוות את דרגתו של הד"ר שפירא לדרגת 7 מהנדסים. באותו מיכתב שלל הורוביץ משפירא בהינף קולמוס גם את תוארו כרוקטור, כאשר כינהו "מר יעקב שפירא".

למעשה, הורוביץ רק אישר את החלטתו של אליהו אמרדי, האחראי לתקנות לתנאי־שרות של משרדהבריאות, מה־11 באפריל 1986.

במיכתב שנשלח לבילגרי קובע אליהו אמרדי: "אנו מציעים לאשר ל־ד"ר שפירא דרגה 7 בדירוג המהנדסים".

כך "הוסמך" הד"ר שפירא, רופא במיקצועו, על־ידי פקידי משרדהבריאות, כמהנדס.

ב"הסמכה" החדשה של הד"ר שפירא תמך גם משרד־מבקר המדינה. במיכתב מה־5 במרס 1986, החתום על־ידי עורכת־הדין יעל חלפן, הממונה על מדור תלונות־הציבור, אישר מבקר־הדין את החלטת משרדהבריאות להפוך את הרופא, ד"ר שפירא, למינהנדס.

היחיד שהתנגד במשרדהבריאות להסמכה משונה זו היה מנכ"ל מישרד, הפרופסור דן מיכאלי. הוא הורה לפקידו, אליהו אמרדי, לתת לד"ר יעקב שפירא מעמד קבוע לי צורכי שכר (מיכתבו של הפרופסור מיכאלי מה־21 במאי 85). אך נראה שפקידי משרדהבריאות אינם מציינים גם להוראות מנכ"ל:

שפירא ניסה להפגש עם מנכ"ל משרדהבריאות, אך נענה בסירוב. לד"ר שפירא לא היתה ברירה. שש שנים עברו מבלי שיוגדר מצבו המיקצועי. הח"כים שאלוהם פנה לא נקטו בכל צעד שהוא, ולא עזרו לו. גם אני, בשם אירגון־הרופאים, פניתי שש פעמים למנכ"ל משרדהבריאות, וביקשתי לפעול למען הצדק. גם אני נענית בסירוב.

הד"ר שפירא ויתר על זכותו לעבוד ברופא, להגיש מועי מדרות למיכרזים שונים בתחום שבו הוא מתמחה, והחליט לי קבל את דין הפקידים, שהפכוהו למהנדס.

אריה

מן המידבר

סיפורו העצוב של הד"ר יעקב שפירא הזכיר לי בדיחה מפורסמת בכרית־המועצות:

המישה אנשים — אמריקאי, אנגלי, סיני, גרמני ורוסי — התווכחו ביניהם מי מהם מסוגל ללכוד מהר יותר אריה במידבר אפריקאי. האמריקאי הציע למתוח רשת גדולה מעל המידבר, לאטלנט לסגור אותה, ול"כסוף בוודאי יילכד בתוכה אריה. ה"אנגלי הציע כי שלוש ריוויזיות של לוחמי־מידבר יעמדו בשורה, ויסרקו את כל המידבר. הסיני הציע לבנות מסגרת גדולה, ולגייס מיליוני סינים, שיסננו את חוליה־המידבר. הגרמני הציע לחלק את המידבר לשניים, כל חלק לחלק שוב לשניים, ושוב ושוב. לאחר

המנהל הכללי

משרד הבריאות
ירושלים

22.6.1986

אל: דר' מ. משיח, ראש שירותי אשפוז

הנדון: יחידה להשתלות - כי"ח סיכא

רצ"כ מכתבו של דר' כ. סיגל, המדבר כעד עצמו.

מכתב זה אני למד כי למעשה לא קיימת יחידת השתלות והכיצוע כפועל נוגד את מה שסוכם. לדעתי זה נובע שוב מהניסוח המעורפל למדי של מכתבו של פרופ' שני מ-4.4.86.

אי לזאת אבקש לפעול כדלקמן:

- להבטיח שאחד הרופאים במחלקה יקבל מינוי רשמי כיחידה לוושתלות.
- שיוקצה מספר קבוע של ימי ניתוחים ליחידה.
- שיוקצה מספר מיסות ליחידה.
- להבטיח את מספר הכווננויות לנושא זה.

אודה על קבלת סיכום ככתב תוך שבועיים.

בכרכה

פרופ' דן מיכאלי

ההוראה של המנכ"ל
-מדבר בעד עצמו-

הנה מיסמך שכמעט לא ייאמן.

ב־12 בדצמבר 1984 חשף העולם הזה שעוריה חסרת־תקדים. לפי גילויי העולם הזה, שאושרו לאחר־מכן לכל פרטיהם, גנב הד"ר ברונז סיגל, מנהל יחידת־ההשתלות של בית־החולים תל־השומר, כליה שהיתה מוכנה לשתילה. החולה, שהיה זקוק לכליה זו, שכב באותה השעה על שולחן־ניתוחים. אחרי כמה שעות החזרה הכליה.

סיגל עשה מה שעשה על רקע סיכסוך אישי בינו ובין הד"ר ארווין יעקב, ראש־המחלקה, על הזכות לבצע שתילות. הוא רצה למנוע בעד יעקב לבצע את השתילה.

בית־החולים הסתיר פרשה זו, אך אחרי החשיפה בהעולם הזה נאלץ להודות בה ומונתה ועדת־חקירה. זו טישטשה את העניין, כמקובל בקהילה הרפואית.

מאז משותקת המחלקה, ואין מבוצעות בה שתילות זה קרוב לשנתיים. בית־החולים לא היה מסוגל לעשות בה סדר. כדי לאפשר לה לתפקד כדרוש, לטובת החולים.

עכשיו מתברר כי לפני חמישה חודשים כתב מנכ"ל משרדהבריאות לראש שרות־האשפוז את המיכתב הבא. התומך למעשה בד"ר סיגל והמעניק לו גיבוי מלא.

המיכתב עורר סערה מאחורי־הקלעים בבית־החולים, ויחידת־ההשתלות עדיין אינה פועלת.

הסקופ בהעולם הזה 12.12.84
"כליות בלי מוסר"

מישרדי האיגוד המיקצועי יכלו לשמוע גם האריות במידבריות אפריקה.

הד"ר יעקב שפירא אינו יחיד במ"ערכה. במצב דומה נמצאים רופאים רבים בעלי דיפלומה דומה, ביניהם: הד"ר רגינה קוק, הד"ר פאינה זמסקי, הד"ר סבטלנה לוין, הד"ר סופיה אהר רונובה, הד"ר לילה ודמדוב (ברידוב), הד"ר אולימפידה בנרית, הד"ר סימונה בורגשטיין, הד"ר ברניסלבה סומצקי

מהנדס, רק כדי לסיים את הפרשה המבישה והמסכלת. אך בזאת לא הסתיימה הפרשה.

ב־6 באוגוסט 86 פנה מנכ"ל עיריית קריית־ביאליק להסתדרות־המהנדסים בישראל, וביקש לקבל את שפירא ליחידת השתלות־המהנדסים, כדי לאפשר לי הגדיר את מצבו.

מנכ"ל העירייה לא זכה בתשובה כתובה. אך נדמה לי שאת קולות־הצחוק שעלו מי

גמר החלוקות ישאר האריה בתוך כלוב קטן.

הרוסי הציע את ההצעה המקורית ביותר: להזמין איוה לב שפירא (שם יהודי־סובייטי אופייני. לב, ברוסית: "אריה") לקיבוץ. שם ידברו עימו ה"חוקרים בדרכסיהם, ושפירא יודה מהר מאוד שהוא־הוא האריה מן המידבר. ד"ר יעקב שפירא, גיבור סיפורנו, מוכן היה להודות, אחרי עינויי הבירוקרטיה, שהוא אינו רופא אלא